

Arrest

nr. 348 956 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Emiel Banningstraat 47/5
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 16 januari 2026 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 februari 2026 met referentienummer 136235.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die *loco* advocaat E. RAHOU verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS welke verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 oktober 2024 dient verzoekende partij voor een eerste maal een aanvraag in om een visum voor gezinshereniging (visum voor lang verblijf – type D) te bekomen. Daarvoor baseert zij zich op haar huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 24 maart 2025 wordt besloten om de aflevering van een dergelijk visum te weigeren.

1.2 Op 3 april 2025 verzoekt de echtgenote van verzoekende partij om tussenkomst van de Koning in dit dossier.

1.3 Op 23 juli 2025 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om een visum voor gezinshereniging (visum voor lang verblijf – type D) te bekomen. Daarvoor baseert zij zich opnieuw op haar huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 16 januari 2026 wordt beslist om deze aanvraag opnieuw te weigeren. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Commentaar: Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);

Op datum van 23/07/2025 werd een visumaanvraag gezinshereniging op grond van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering ingediend op naam van [K. E.], geboren op [...] van Iraanse nationaliteit, om zijn echtgenote [V. C.], geboren op [...], van Belgische nationaliteit, te vervoegen in België.

Overwegende dat de wet van 15.12.1980 bepaalt dat de te vervoegen persoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, die ten minste gelijk moeten zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat er ter staving van de bestaansmiddelen een overzicht van betalingen van 01/04/2025 tot 10/07/2025 van de Christelijke Mutualiteit werd voorgelegd voor de volgende vervangingsinkomens:

03/07/2025: 1.269,71 euro;

17/6/2025: 1.172,04 euro;

03/06/2025: 1.465,05 euro;

15/05/2025: 1.172,04 euro;

30/04/2025: 1.367,38 euro;

15/04/2025: 1.172,04 euro;

03/04/2025: 1.367,38 euro;

Overwegende dat het niet duidelijk is voor hoe lang mevrouw deze uitkeringen ontvangt;

Overwegende dat er geen bijkomende documenten werden voorgelegd ter staving van de bestaansmiddelen;

Betrokkene toont bijgevolg niet aan dat hij al dan niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, zoals bedoeld in de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is dus niet voldaan aan de voorwaarden tot de gezinshereniging en wordt het visum geweigerd.”

1.4 Op 7 februari 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid (oud) van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 25 februari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid (oud) van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (oud) van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 22 mei 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, (oud) van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

2.5 Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, §3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In haar enige middel voert verzoekende partij de schending aan van de motiveringsverplichting van artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel in bestuurshandelingen, van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en ten slotte nog van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit middel wordt als volgt uit één gezet:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL:

Schending van de motiveringsverplichting van artikel 62, 1ste lid vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van het motiveringsbeginsel in bestuurshandelingen.

Schending van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en proportionaliteitsbeginsel.

Schending van artikel 8 EVRM.

Schending van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Schending van de artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Eerste onderdeel,

De motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de administratie om haar beslissing te steunen op concrete, pertinente en draagkrachtige motieven die blijken uit het administratief dossier en die toelaten de wettigheid van de beslissing te controleren. Deze motivering moet aantonen dat alle relevante elementen van het dossier daadwerkelijk in rekening werden gebracht en dat de administratie tot haar besluit is gekomen na een zorgvuldig en volledig onderzoek. De motivering mag niet berusten op veronderstellingen, lacunes in het onderzoek of een selectieve lezing van de voorgelegde stukken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelt stelselmatig dat een bestuurshandeling niet afdoende gemotiveerd is wanneer essentiële dossierstukken niet worden besproken of wanneer de administratie nalaat te onderzoeken of ontbrekende gegevens eenvoudig konden worden opgehelderd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de administratie om alle relevante feitelijke gegevens te verzamelen en te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen. Het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel vereisen dat de administratie een evenwichtige beoordeling maakt van de concrete situatie en geen kennelijk onredelijke conclusies trekt uit de voorliggende gegevens. Wanneer de administratie vaststelt dat bepaalde elementen volgens haar onvoldoende duidelijk zijn, kan zij niet volstaan met een negatieve conclusie zonder bijkomend onderzoek te verrichten of zonder de concrete draagwijdte van de voorgelegde stukken te analyseren.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet vereist dat de Belgische referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Deze beoordeling mag niet louter abstract of mechanisch gebeuren, maar moet rekening houden met de concrete financiële situatie van het gezin, inclusief de vaste kostenstructuur. Wanneer het referentiebedrag niet strikt wordt bereikt, moet de administratie overgaan tot een behoefteanalyse waarbij wordt nagegaan of de beschikbare middelen, rekening houdend met de reële lasten, toch volstaan om te vermijden dat het gezin ten laste valt van het sociale bijstandstelsel.

De Raad van State heeft herhaaldelijk bevestigd dat deze behoefteanalyse een essentieel onderdeel vormt van de beoordeling en dat een loutere vaststelling dat het referentiebedrag niet wordt bereikt onvoldoende is wanneer concrete elementen aantonen dat de effectieve kostenstructuur lager ligt dan gemiddeld.

Deze beoordeling moet bovendien worden gemaakt in overeenstemming met artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Deze bepalingen waarborgen het recht op eerbiediging van het gezinsleven en vereisen dat een billijke belangenafweging wordt gemaakt tussen het algemeen belang en de individuele rechten van betrokkenen. Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet bij beslissingen die een inmenging vormen in het gezinsleven rekening worden gehouden met de concrete gezinsbanden, de duur en intensiteit van de relatie en de praktische mogelijkheid om het gezinsleven elders uit te oefenen.

Ook het Hof van Justitie benadrukt dat voorwaarden inzake bestaansmiddelen niet zodanig mogen worden toegepast dat het recht op gezinshereniging in de praktijk onmogelijk of buitensporig moeilijk wordt.

In casu diende verzoeker een aanvraag gezinshereniging in om zijn Belgische echtgenote te vervoegen. De bestreden beslissing weigert het visum op grond dat niet zou zijn aangetoond dat de Belgische echtgenote beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De administratie verwijst daarbij naar vervangingsinkomsten en stelt dat onvoldoende duidelijk zou zijn voor welke periode deze inkomsten worden ontvangen en dat geen bijkomende documenten zouden zijn voorgelegd.

Deze motivering is manifest ontoereikend en schendt het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. De administratie beperkt zich tot een algemene vaststelling van vermeende onduidelijkheid zonder concreet aan te geven welke informatie ontbreekt, waarom de voorgelegde betalingshistoriek onvoldoende bewijs van regelmaat zou vormen en zonder enig bijkomend onderzoek te verrichten. Uit de beslissing zelf blijkt nochtans dat er meerdere uitbetalingen werden voorgelegd over verschillende maanden, wat net een indicatie vormt van regelmaat.

Door zonder verdere analyse te besluiten dat de bestaansmiddelen niet stabiel zouden zijn, baseert de administratie haar beslissing op een hypothese in plaats van op een feitelijke beoordeling.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing volledig voorbijgegaan aan een essentieel element van de concrete financiële draagkracht van de referentiepersoon, met name het feit dat zij eigenaar is van haar woning en dat deze woning reeds jaren volledig is afbetaald. Uit de notariële akte blijkt dat het appartement gelegen is te Jette, rue Henri Huybrechts 2, en dat de eigendom effectief werd verworven bij notariële akte.

Dit betekent concreet dat de referentiepersoon vandaag beschikt over een eigen woning zonder woonkredietlast, waardoor de maandelijkse vaste kosten significant lager liggen dan bij een huur- of kredietsituatie.

Dit element is rechtstreeks relevant voor de beoordeling van de toereikendheid van de bestaansmiddelen. De behoefteanalyse moet immers rekening houden met de effectieve vaste lasten.

Een gezin dat geen maandelijkse woonkost draagt, heeft logischerwijze een aanzienlijk lagere minimale bestaansbehoefte dan een gezin dat geconfronteerd wordt met huur of hypothecaire afbetalingen. Door dit element volledig te negeren, heeft de administratie nagelaten een concrete en individuele beoordeling te maken van de financiële situatie.

Door geen behoefteanalyse te verrichten en door geen rekening te houden met de afwezigheid van woonlasten, heeft de administratie artikel 40ter Vreemdelingenwet geschonden. De administratie past de bestaansmiddelenvoorwaarde op een mechanische wijze toe zonder rekening te houden met de concrete realiteit van het gezin, wat indruist tegen de bedoeling van de wetgever en de rechtspraak van de Raad van State.

De bestreden beslissing is bovendien kennelijk onredelijk en disproportioneel. De weigering leidt ertoe dat echtgenoten langdurig gescheiden moeten leven, terwijl het dossier geen enkele aanwijzing bevat dat het gezin een reëel risico vormt om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Wanneer rekening wordt gehouden met het feit dat de referentiepersoon geen woonlast heeft en dus een aanzienlijk deel van haar inkomen beschikbaar blijft voor levensonderhoud, is het kennelijk onredelijk om zonder behoefteanalyse te besluiten dat de middelen ontoereikend zijn.

Ten slotte bevat de bestreden beslissing geen enkele concrete belangenafweging in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest. Er wordt niet onderzocht wat de impact is van de weigering op het gezinsleven van partijen, noch wordt onderzocht of het voor partijen realistisch en redelijk is om hun

gezinsleven elders uit te oefenen. De beslissing blijft beperkt tot een formele beoordeling van stukken en laat volledig na om een fair balance afweging te maken tussen migratiecontrole en het recht op gezinsleven.

Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is, tot stand kwam na een onzorgvuldig onderzoek, een kennelijk onredelijke en disproportionele toepassing maakt van de bestaansmiddelenvoorwaarde, geen behoefteanalyse bevat ondanks duidelijke aanwijzingen dat de reële kostenstructuur lager ligt, en geen enkele concrete belangenafweging bevat in het licht van het recht op gezinsleven.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, het motiverings-, zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, artikel 40ter Vreemdelingenwet, artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Tweede onderdeel,

Naast de reeds uiteengezette schendingen dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing tevens berust op een kennelijke beoordelingsfout doordat de administratie de reële en volledige inkomstenstructuur van de Belgische referentiepersoon niet correct heeft beoordeeld en minstens onvolledig heeft onderzocht.

Een kennelijke beoordelingsfout doet zich voor wanneer de administratie, bij de beoordeling van feitelijke elementen, tot een conclusie komt die manifest niet strookt met de objectieve gegevens van het dossier, of wanneer zij essentiële elementen buiten beschouwing laat die tot een andere beoordeling hadden kunnen leiden. Volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet de administratie bij de beoordeling van bestaansmiddelen rekening houden met alle stabiele en voorspelbare inkomsten, ongeacht hun bron, voor zover zij daadwerkelijk bijdragen tot de financiële draagkracht van het gezin en een voldoende structureel karakter vertonen.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet vereist immers niet dat de inkomsten uitsluitend uit loonarbeid bestaan. Ook vervangingsinkomsten en andere structurele inkomsten kunnen in aanmerking worden genomen, op voorwaarde dat zij voldoende stabiel, toereikend en regelmatig zijn. De administratie moet daarbij een globale beoordeling maken van de financiële draagkracht en mag zich niet beperken tot een fragmentaire of selectieve analyse van bepaalde inkomstenbronnen.

In casu beschikt de Belgische echtgenote niet enkel over de inkomsten die reeds aan DVZ werden voorgelegd, maar eveneens over bijkomende vaste inkomsten uit een verzekering gekoppeld aan haar werkgever. Dit betreft een structurele en voorspelbare inkomstenbron die rechtstreeks bijdraagt tot haar maandelijkse financiële draagkracht. Dergelijke inkomsten zijn naar hun aard stabiel en regelmatig, aangezien zij voortvloeien uit een contractuele of verzekeringsrechtelijke verplichting en niet afhankelijk zijn van occasionele of uitzonderlijke omstandigheden.

Door deze inkomsten niet mee te nemen in de globale beoordeling van de bestaansmiddelen, heeft de administratie de financiële draagkracht van de referentiepersoon onderschat. Indien deze bijkomende inkomsten correct in rekening waren gebracht, had dit noodzakelijkerwijze geleid tot een andere beoordeling van de stabiliteit en toereikendheid van de bestaansmiddelen.

Bovendien versterkt het bestaan van deze bijkomende inkomsten de stabiliteit van het globale inkomstenpakket. Zelfs indien één inkomstenbron tijdelijk zou fluctueren, blijft de globale financiële draagkracht verzekerd door de combinatie van verschillende stabiele inkomstenstromen. Het bestaan van meerdere structurele inkomstenbronnen vermindert net het risico op financiële instabiliteit, wat precies het doel is van de bestaansmiddelenvoorwaarde.

De kennelijke beoordelingsfout is des te ernstiger in het licht van de concrete kostenstructuur van de referentiepersoon. Zoals reeds uiteengezet beschikt zij over een eigen woning die volledig is afbetaald, waardoor er geen maandelijkse hypotheek- of huurkosten zijn.

Dit betekent dat een aanzienlijk deel van haar inkomsten effectief beschikbaar is voor levensonderhoud, wat rechtstreeks relevant is voor de behoefteanalyse en de beoordeling van de toereikendheid van de bestaansmiddelen.

Door enerzijds geen rekening te houden met de bijkomende structurele inkomsten uit werkgeversverzekering en anderzijds geen rekening te houden met de bijzonder lage vaste kostenstructuur, heeft de administratie de financiële realiteit van het gezin manifest verkeerd ingeschat. De conclusie dat niet voldaan zou zijn aan de bestaansmiddelenvoorwaarde berust aldus op een onvolledige en foutieve feitelijke grondslag.

Daarnaast had de administratie, indien zij twijfelde aan de aard, stabiliteit of duur van deze bijkomende inkomsten, minstens bijkomende informatie moeten opvragen alvorens tot een negatieve beslissing over te gaan. Het nalaten hiervan vormt opnieuw een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Deze kennelijke beoordelingsfout heeft bovendien directe gevolgen voor de proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest. Wanneer de administratie uitgaat van een onderschatte financiële draagkracht, kan zij onmogelijk een correcte belangenafweging maken tussen het algemeen belang en het recht op gezinsleven. Een beslissing die gebaseerd is op een foutieve feitelijke inschatting kan per definitie geen correcte proportionaliteitstoets doorstaan.

De combinatie van meerdere stabiele inkomstenbronnen, samen met de afwezigheid van woonlasten, wijst erop dat er geen reëel risico bestaat dat het gezin ten laste zou vallen van het sociale bijstandsstelsel. In dergelijke omstandigheden is een weigering van gezinshereniging gebaseerd op vermeend ontoereikende bestaansmiddelen manifest onevenredig.

Gelet op het voorgaande moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing berust op een kennelijke beoordelingsfout doordat zij de totale en reële financiële draagkracht van de referentiepersoon niet correct heeft beoordeeld, doordat zij een stabiele bijkomende inkomstenbron uit werkgeversverzekering niet in aanmerking heeft genomen, doordat zij geen rekening heeft gehouden met de concrete kostenstructuur waaronder de afwezigheid van woonlasten, en doordat zij geen globale en realistische beoordeling heeft gemaakt van het risico om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel.

Dit vormt een bijkomende schending van artikel 40ter Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie."

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

3.3 Daar waar verzoekende partij algemeen verwijst naar het motiveringsbeginsel en de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in essentie de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Deze materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct

werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeginsel dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

3.7 Op 23 juli 2025 heeft verzoekende partij voor een tweede maal verzocht om de aflevering van een visum voor lang verblijf (type D) met het oog op gezinshereniging met haar Belgische echtgenote. Een dergelijke aanvraag gebeurt op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 2°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

3.8 Om tot een dergelijk visum voor lang verblijf toegelaten te worden, dient er aan een aantal voorwaarden voldaan te worden. De Vreemdelingenwet van destijds voorzag onder meer dat:

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1° en 2°, moeten bewijzen dat de Belg:

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. De voorwaarde inzake de bestaansmiddelen is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in het eerste lid, 2°, de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij haar huidige aanvraag stukken heeft voorgebracht van de inkomsten van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij in de periode van april 2025 tot en met juli 2025 betalingen ontvangt vanwege de Christelijke Mutualiteit.

3.9 Verzoekende partij beklagt er zich in haar verzoekschrift over dat er geen rekening gehouden zou zijn met de werkelijke financiële situatie van de referentiepersoon. Deze referentiepersoon zou immers beschikken over een eigen woning waar zij geen huurgelden of kredietaflossingen voor dient te doen. Op basis van een behoefteanalyse had er besloten kunnen worden dat er voldoende inkomsten zijn. Daarnaast zou de echtgenote van verzoekende partij nog een inkomen verkrijgen uit een werkgeversverzekering waardoor zij elke maand nog bijkomende inkomsten zou genieten.

3.10 In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden.

3.11 Verzoekende partij meent doorheen haar verzoekschrift dan wel dat zij aan de voorwaarden voldoet om toegelaten te worden tot een visum voor lang verblijf. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de

Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij. Daarnaast wijst de Raad er volledigheidshalve nog op het feit dat hij niet bij machte is om een visum te verlenen naar aanleiding van de huidige procedure.

3.12 De bestreden beslissing gaat eerst en vooral nader in op de stukken in verband met de inkomsten van de referentiepersoon die zoals de Vreemdelingenwet het voorziet regelmatig, stabiel en toereikend moeten zijn.

Verzoekende partij stelt dat er geen rekening gehouden werd met het feit dat zij onder meer eigenaar is van een eigen woning waar zij geen huur of hypotheek voor dient te betalen. Op basis van een behoefteanalyse zou ingezien kunnen worden dat de middelen dan ook volstaan voor de behoeften van het (toekomstige) gezin.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekende partij een notariële akte voorlegt opgemaakt op 6 juni 2014 van Notarissen M.R. en B.N met studie te Brussel. In deze akte wordt de aankoop van een onroerend (meer bepaald een penthouse met kelder en parking) ter schrift gesteld en dit ten aanzien van de referentiepersoon en haar toenmalige echtgenoot. Alhoewel zij bij de huidige aanvraag geen dergelijk document voorlegt, blijkt uit de vorige aanvraag voor een visum in hoofde van verzoekende partij dat de voormalige echtgenoot van de referentiepersoon op 1 november 2023 overleden is. Bij gebreke aan enig huwelijkscontract waren beiden gehuwd onder het wettelijk stelsel dat op dat moment niet gewijzigd was.

Verzoekende partij beweert dan wel dat deze woning intussen volledig afbetaald zou zijn. Uit de stukken blijkt dit echter niet. Er blijkt enkel uit deze akte dat de koopprijs van deze woning voldaan werd zonder zicht op de middelen die hiervoor aangewend werden. Evenmin blijkt uit de stukken dat de referentiepersoon de enige erfgenaam van haar overleden echtgenoot was. Het overlijden van een persoon heeft ook niet noodzakelijk tot gevolg dat de langstlevende echtgenoot automatisch de enige eigenaar in volle eigendom wordt van een woning afhangende van de huwgemeenschap.

Deze notariële akte volstaat dan ook niet om te bewijzen dat er geen sprake is van onder meer eventuele hypotheeklasten.

3.13 De bestreden beslissing stelt daarenboven vast dat er onvoldoende aangegeven wordt om welke redenen er een vervangingsinkomen genoten wordt en er bijgevolg ook niet ingezien kan worden voor hoe lang deze middelen ontvangen werden en zullen worden. De stabiliteit en regelmatigheid van deze middelen is dan ook niet bewezen en dit bij uitbreiding omwille van de onvolledigheid van de aangeleverde gegevens. Bij gebreke aan een duidelijk zicht hierop is het maken van een behoefteanalyse niet aan de orde.

3.14 Verzoekende partij beweert nog bijkomende inkomsten te genieten uit een werkgeversverzekering.

Eerst en vooral dient de Raad vast te stellen dat ook voor wat dit aspect betreft geen stukken kunnen worden aangetroffen bij de huidige aanvraag voor een visum voor lang verblijf. Bij deze aanvraag wordt enkel het beperkte overzicht van betalingen vanwege de Christelijke Mutualiteit gevoegd.

Verwerende partij had dan ook op geen enkel moment kennis van dit mogelijk element alvorens de bestreden beslissing te nemen. Een dergelijk initiatief betreft dan ook niet meer louter het nagaan van de wettigheid van de bestreden beslissing, maar wel de beoordeling van de opportuniteit ervan.

De Raad heeft hierin echter geen bevoegdheid, hij is geen rechter in hoger beroep en hij kan niet overgaan tot een herbeoordeling van de aanvraag hetgeen enkel het bevoegde bestuur toekomt.

In de voorafgaande aanvraag voor een dergelijk visum wordt inderdaad wel een mailbericht voorgebracht van de verzekeringsmaatschappij *NN insurance* waar er gewezen wordt op een tijdelijke arbeidsongeschiktheid (in de periode van oktober en november 2024) en de voorwaarden voor een uitkering kort overlopen worden. Er blijkt echter nergens uit, en dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, dat deze betalingen nog actueel zijn of dat deze situatie na 30 november 2024 verder gezet werd en/of hier betalingen tegenover staan. In haar verzoekschrift erkent verzoekende partij overigens zelf dat zij op dit vlak geen gegevens heeft medegedeeld.

3.15 Verzoekende partij is van mening dat de bestreden beslissing haar bescherming uit hoofde van artikel 8 van het EVRM zou schenden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De wetgever bepaalde dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden voldaan zijn, zoals de verplichting voor de Belgische referentiepersoon om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest van 26 september 2013 met nummer 121/2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM beschouwd (Zie in het bijzonder de considerans B.64.7 aan B.65, en B.52.3 van het arrest).

De Raad van State wees er in zijn arrest van 26 juni 2015 met nummer 231.772 op dat, ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat de wetgever niet reeds voorzien heeft in een belangenafweging het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat in geval van het niet voldoen aan de wettelijke voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht zij ook geen aanspraak kon maken op een verblijfsrecht. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de

bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

3.16 Vermits artikel 7 van het EU-Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), , kan ook een schending van artikel 7 van het EU-Handvest in ieder geval niet worden aangenomen.

3.17 Bijgevolg kan een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen niet ingezien worden en is het opgeworpen middels als ongegrond af te wijzen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------